

никакъ сичко това, що то въ нея казъва за мнимомъртъ-
ли-те си собратѣа, прѣатели, рoдинни и родители. После
това всякой стъ насъ е длъженъ, кога чъе за умрѣлъ
человѣкъ, лухса жена, или младо момиче или момче
или и дѣте, да не подкана по-скоро да го зароватъ,
ами да настоава и да ги уговара, като по много да
го държатъ; и спередъ правила-та да са трѣдатъ да
го сживатъ, и догдѣ не видатъ асни признацы на
гниене-то никакъ да не го зараватъ. Още дрѣго на
мертви-те никoга не трѣба съ сила да имъ са закры-
ватъ очи-те, или да имъ затагатъ съ кърпи челюсти-
те, защото ако бы и на живъ человекъ тѣй да сте-
гнатъ челюсти-те, то и тей ще са задъши, а не при-
мрѣлатъ да може да сживѣй.

Ный синца знаемъ, че всичко що печелимъ на тойзи
свѣтъ, тѣка си и остава; а съ тази отива само едни
на Бога угодни работи, отъ кои-то най-първа-та и най-
голяма-та е таа, да помогнимъ на мнимомъртъли-те,
удавани-те, удъшени-те, увѣсени-те и угорѣли-те отъ
кюлюръ. Заради това и за всякого человека нищо нише
да значи ако помогне 4 или 10 или и повече гроша за
направане-то на упоманѣги-те одаи за умрѣли-те,
при всякомъ църковь или въ крад-тъ на града; а за
годишни-те разноски ако обичате можите да обърни-те
празнични-те дискози що са собиратъ за сиромаси-те,
кои-то и повѣнка сами просатъ, и не оставатъ гладни.
Или можете еособенъ за тѣа всякой празникъ да вади-
те, или въ църква-та стъ всякой умрѣлъ по грошъ
да земате, и тогава тѣа одаи на вѣчно ще можатъ
да съществуватъ.

Помыслете прочее, какво утѣшеніе, що вѣда за вся-